

РЕШЕНИЕ

№ 2568

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 13.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **1348** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 вр. чл. 44, ал. 6 във вр. ал. 8, изр. първо от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на В. Д. (VANID DURAZANI), ЛНЧ 7000072934, гражданин на И., [дата на раждане], против Заповед Рег. № 5364з-231 от 22.01.2024 г., издадена от директора на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи (МВР), с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ и чл. 13, във вр. чл. 8, ал. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак (Приета с ПМС № 332 от 28.12.2007 г., обн. ДВ, бр. 3 от 11.08.2008 г. с последно изм. бр. 46 от 21.06.2022 г., в сила от 22.06.2022 г.), и издадена Заповед № ЗДС-567 от 19.03.2014 г. на ВНД директор на СДВР за налагане на принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата на Република България“, на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ, е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към Дирекция „Миграция“, считано от датата на фактическо настаняване до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация за изпълнение на наложената принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата на Република България“, но за не повече от 6 месеца.

В жалбата са изложени аргументи за незаконосъобразност на оспорения

административен акт поради допуснати съществени нарушения на административно - производствените правила, противоречие с материалния закон и явно несъответствие с целта на закона. Твърди се липса на фактическа обоснованост доколкото не са конкретизирани данните, въз основа на които е направен извод за налична опасност от укриване, с цел възпрепятстване изпълнението на наложената принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Поставя се акцент на обезпечителния характер на принудителните административни мерки и необходимостта от обективни фактически данни, предпоставящи прилагането им. В този аспект, се сочи липса на мотиви в оспорената заповед относно наличието на основания за отказ да бъдат приложени предвидените алтернативни на задържането мерки. Подробно е аргументирано становище за неизпълнение от административния орган на задълженията по чл. 36, ал. 1 от АПК, което се твърди да е ограничило съществено правото на лично участие, както и гарантираното от чл. 41, ал. 2, б. „а“ от Хартата на основните права на ЕС изслушване на жалбоподателя в административното производство, в нарушение и на практиката на Съда на Европейския съюз. Сочи се, че жалбоподателят е бил лишен и от възможността да упражни правата си по чл. 34 от АПК, доколкото не са му предявени материалите от административното производство, а и не му е предоставена възможност да представя доказателства. С тези аргументи е мотивирано искане за отмяна на оспорената заповед.

В съдебното заседание процесуалният представител на жалбоподателя – адв. С. М. поддържа изцяло искането в жалбата и съображенията, с които е обосновано.

Жалбоподателят участва лично в проведеното съдебно заседание, но не пожела да даде лични обяснения пред съда, по реда на чл. 176 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК, въпреки осигурения преводач, владеещ и родния му език.

Ответникът по жалбата, чрез процесуалния си представител - главен юриск. Ч., оспорва жалбата. На становище е, че следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Счита оспорения административен акт за законосъобразно издаден, от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с целта на закона. Позовава се на данните за незаконно преминаване на границата на Република България от жалбоподателя, което е наложило обявяването му за общодържавно издирване и последващия му трансфер, в изпълнение на Регламента „Д.“. С тези аргументи, обосновава необходимостта от прилагане на наложената ПАМ, която може да обезпечи изпълнението на мярката по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебното производство не участва представител на Софийска градска прокуратура, въпреки своевременното уведомяване за образуването му.

Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, в контекста на становището на страните, съобразно правомощията си, прие за установено от фактическа страна:

Жалбоподателят В. Д. е гражданин на И., роден е на 04.08.1992 г.

Подал е молба за международна закрила, регистрирана в Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), РПЦ – С. на 16.01.2013 г.

Със Заповед, издадена от ВНД директор на Столична дирекция на вътрешните работи № ЗДС – 567 от 19.03.2014 г. (л. 18), на основание чл. 41, т. 2 и чл. 42з, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ и чл. 6б, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) на чуждия гражданин са наложени:

принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата на Република България“

и забрана за влизане в страната за срок от 5 години.

С Решение № 9227/10.05.2017 г. председателят на ДАБ при МС е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на В. Д..

Решението е потвърдено с Решение № 4698 от 13.07.2017 г., по адм. дело 5873/2017 г. на Административен съд – София – град (АССГ).

В мотивите на съдебния акт е посочено, че след проведено интервю на 18.01.2013 г. административното производство по ЗУБ най - напред е било спряно с Решение № 676 от 13.05.2013 г., поради неявяване на жалбоподателя на насрочено интервю на 22.04.2013 г., а впоследствие и прекратено - с Решение от 27.08.2013 г. поради неустановяването му на адрес, на който е заявил, че ще пребивава.

Производството по ЗУБ е възобновено след подадена на 03.11.2016 г. нова молба за международна закрила и подлежащи на изпълнение принудителни административни мерки по ЗЧРБ, наложени със Заповед № ЗДС – 567 от 19.03.2014 г. на ВНД директора на СДВР (л. 18) .

Последната молба за закрила, подадена от жалбоподателя е регистрирана на 26.04.2023 г.

С Решение № ВР-11 от 09.05.2023 г. на интервюиращ орган на ДАБ – МС, влязло в сила след съдебен контрол за законосъобразност, осъществен с постановеното на 24.07.2023 г. Решение № 5022 от 24.07.2023 г. по адм. д. 4666/2023 г. по описа на АССГ, последващата молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Спрямо жалбоподателя със Заповед УРИ № 5329 ПАМ – 2880 от 02.12.2021 г. издадена от началника на Отдел „Миграция“ при СДВР (л. 19) е приложена ПАМ, на основание чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ - принудително настаняване в СДВНЧ при дирекция „Миграция“ до отпадане на пречките за изпълнение на наложените ПАМ със Заповед № ЗДС – 567/19.03.2014 г., но за не повече от 6 месеца.

По предложение Рег. № 5364р-26412 от 29.12.2021 г., изготвено от началника на Отдел „П.“ при Дирекция „Миграция“ – МВР (л. 24 – л. 25), в което е отразено категоричното нежелание на чужденеца да се завърне доброволно в страната си по произход – Ислямска република И. (докладна записка рег. № 5364р-24960 от 10.12.2021 г.), както и липсата на реадмисионно споразумение между Република България и Ислямска република И. за обратно приемане на незаконно пребиваващи граждани, постъпила молба от български гражданин, с която заявява, че ще предостави жилище и средства за издръжка на чужденеца, и след извършена проверка от служители на дирекция „Миграция“, със Заповед рег. № 5364з-2696 от 29.12.2021 г. издадена от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР (л. 23), на основание чл. 44, ал. 5, т. 1 от ЗЧРБ и чл. 72 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ, на жалбоподателя е определена обезпечителната мярка, предвидена в чл. 44, ал. 5, т. 1 от ЗЧРБ – явяване веднъж седмично – всеки вторник в 10:00 ч. - в териториалната структура на МВР по местопребиваване, обслужвана от 07 РУ – СДВР до отпадане на пречките за изпълнение на наложените ПАМ със Заповед № ЗДС – 567 от 19.03.2014 г. на ВНД директор на СДВР. В Заповедта от 29.12.2021 г. е посочен адреса, на който се задължава да пребивава жалбоподателя в [населено място].

На 22.01.2024 г. с Протокол, подписан от представители на Главна дирекция „Гранична полиция“ – мл. инспектор на ГКПП – Аерогара С. – ГПУ С. и на Дирекция

„Миграция“ е осъществено обратно приемане на гражданина на Ислямска република И. – В. Д., след извършен трансфер от Република А., на основание чл. 8, ал. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак (л. 16 – л. 17).

Изготвено е предложение рег. № 5364р-1954 от 22.01.2024 г. от началника на отдел „П.“ при дирекция „Миграция“ (л. 13 – л. 15), в което наред с отразените по-горе данни за чуждия гражданин, е посочено и, че на 19.10.2023 г. е бил обявен за общодържавно издирване с цел установяване на адрес, заради това, че не изпълнява наложената му обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 от ЗЧРБ – да се явява веднъж седмично във вторник в 10,00 ч. в 07 РУ – СДВР. С тези обективни данни и с извършения трансфер от Република А., резултат на незаконното напускане на страната от жалбоподателя, е обосновано наличие на визираните основания в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ – неизпълнение на наложени обезпечителни мерки по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ и опасност от укриване. Отчетен е и фактът, че жалбоподателят е с неустановена самоличност, няма данни да притежава финансови средства и валиден национален паспорт или друг документ за пътуване, за да може спрямо него да се приложи различна от вече прилаганата обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. С тези мотиви е предложено на директора на Дирекция „Миграция“ да издаде, на основание чл. 44, ал. 10 във вр. ал. 6 от ЗЧРБ, заповед за принудително настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ, за да бъде обезпечено изпълнението на наложената със заповед рег. № ЗДС-567 от 19.03.2014 г. на ВНД директор СДВР - ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ – „Принудително отвеждане до границата на Република България“.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 22.01.2024 г., в присъствието на преводач, видно от саморъчно положения подпис (л. 12-гръб).

В хода на съдебното производство не бяха ангажирани доказателства от жалбоподателя и процесуалния му представител. Жалбоподателят не се възползва и от правото да даде лични обяснения по повод на възраженията в жалбата.

Така установените релевантни за правния спор факти не се оспорват от страните и дават основание на настоящия съдебен състав да направи следните правни изводи:

Жалбата е депозирана на 05.02.2024 г., в срока по чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ, от процесуално легитимирано лице, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, съгласно чл. 46а, ал. 1 във вр. чл. 44, ал. 6, ал. 8, изр. първо и ал. 10 от ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената проверка, по реда на чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, съдът констатира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ - директора на Дирекция „Миграция“ – МВР. Спазени са и процесуалните изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10 на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ, като е приложена и заповедта за наложената ПАМ.

Неоснователни са възраженията за липса на мотиви както относно фактическите основания за издаване на Заповедта, така и досежно приложените материално правни разпоредби, с оглед позоваването в мотивите на предложението рег. № 5364р-1954 от

22.01.2024 г. (л. 13 – л. 15). Не са допуснати твърдените нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя. Същият е надлежно уведомен за започване на административното производство, приключило с издаването на оспорената заповед. Положеният подпис след отразения текст, че връчването на заповедта е било на разбираем за него език, в присъствие на преводач, според настоящия съдебен състав отговаря на изискванията на закона, гарантиращи и предоставящи възможност за упражняване на правото на защита в административното производство.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ предоставя възможност на органите по ал. 1 при наложена принудителна административна мярка от вида на предвидените в чл.39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 и наличие на данни за възпрепятстване на изпълнението и/или на опасност от укриване, да обезпечат процеса по извеждане от страната с издаване на заповед за принудително настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци докато тече процеса по организиране на връщането или експулсирането. Нормата кореспондира с правото на държавите по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО да задържат чужди граждани в специализирани центрове когато спрямо тях е започната процедура по връщане, при съблюдаване на максималните срокове за прилагане на това ограничение в съответствие с общностното право и при липса на възможност за ефективно прилагане на други по-леки принудителни мерки. Целта на ограничението предпоставя възможно най-кратки срокове на прилагането му. Разпоредбата на чл.15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО лимитира тази възможност с две алтернативни хипотези:

- последващо отпадане на пречките за изпълнение на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ,
- установяване на данни, че вече не съществува разумна възможност за изпълнението на ПАМ поради технически, правни или други съображения.

Оспореният административен акт отговаря на така заложените стандарти, противно на оплакванията в жалбата, доколкото срокът, за който е предвидено действието на принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ е ограничен на първо място, с отпадане пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, и едва при липса на предпоставки за прилагане на това основание, с определения по чл. 44, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ срок - не повече от 6 (шест) месеца.

Проверката за законосъобразност, която съдът дължи в настоящото производство включва и проверка за наличие на материално правните предпоставки за прилагане на ограниченията на правото на свободно придвижване на жалбоподателя, а именно – опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на ПАМ, възможност за прилагане на други ефективни по-леки мерки, които да обезпечат последващото извеждане от страната.

Възраженията в жалбата за липса на конкретни данни, по смисъла на чл. 15, ал. 1 б. „б“ от Директива 2008/115/ЕО относно наличието на опасност от „възпрепятстване“ на „подготовката на връщането“ не намират опора в приложените доказателства към административната преписка.

Не се спори, че жалбоподателят В. Д. не притежава валидно издадени документи за самоличност от държавата си по произход. Напуснал е територията на РБългария незаконно след като спрямо него е била наложена обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 от ЗЧРБ със Заповед рег. № 5364з-2696 от 29.12.2021 г. издадена от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, което е наложило последващото му обявяване за

общодържавно издирване.

По отношение на жалбоподателя има влезли в сила съдебни решения, с които са потвърдени отказът да му бъде предоставена международна закрила на територията на РБългария, както и допускането до производство на последващи молби за закрила. Краткият срок от момента на извършения трансфер от Република А. до Република България, на основание чл. 8, ал. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак, по искане на Република А. за обратно приемане, съответства на отразената в мотивите необходимост от време за техническо обезпечаване на процеса по извеждане, за да бъде изпълнена наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

В този аспект, от значение са и данните за предходното процесуално поведение на жалбоподателя по повод сезирането на компетентните административни органи с молби за предоставяне на закрила – самоволното напускане на страната, довело до прекратяване на производството за закрила и едновременно с това незаконното преминаване на границата на РБългария, предпоставило последващата молба за обратно приемане от А.. От съществено значение за определяне на пропорционална на установените данни за личността на жалбоподателя обезпечителна мярка е поведението му и по време на престоя на територията на страната. Категорично е установено самоволното отклонение от изпълнението на наложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 от ЗЧРБ. Тези факти правилно са преценени от административния орган като налична опасност от укриване и осуетяване изпълнението на наложената ПАМ.

Легалната дефиниция на понятието „опасност от укриване“ за целите на настоящото производство, е дадена в т. 4в на §1 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, която възпроизвежда и допълва с обективни фактически критерии, нормата на т.7 на чл. 3 от Директивата. Сред тях са: наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания, независимо от реабилитацията, ненапускане на страната в рамките на предоставен срок за доброволно напускане, притежаване на подправени документи или липса на валидно издадени документи, представяне на невярна информация.

От приложените документи към административната преписка се установяват следните обективни критерии по отношение на жалбоподателя В. Д., обуславящи наличие на опасност от укриване

- липса на валидно издадени в държавата му на произход документи за самоличност,
- заявено намерение за установяване в друга държава – членка на ЕС,
- заявено нежелание за завръщане в държавата си по произход
- самоволно напускане на страната и незаконно преминаване на държавната граница на РБългария
- неизпълнение на наложена обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 от ЗЧРБ.

В този аспект, в предложението е посочено, че цялостното поведение на чужденеца дава основание да се приеме не само наличие на опасност от укриване, но и от осуетяване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал.1, т. 2 от ЗЧРБ. Посочените обективни фактически обстоятелства лишават от доказателствена обезпеченост нормативната възможност за прилагане на предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ алтернативни мерки за обезпечаване на процеса по извеждане.

Според настоящия съдебен състав, оспорената заповед не противоречи и на легитимната цел в закона – да осигури необходимия период за техническа подготовка, съпътстваща изпълнението на наложената на жалбоподателя ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, в рамките на пропорционално ограничаване на правата му и то само за период, който е съобразен със стандартите на § 5 и § 6 на член 15 от Директива 2008/115/ЕО, при липса на основания за прилагане на алтернативните възможности по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. В този аспект, неоснователни са възраженията за нарушение на принципа за пропорционалност, визиран в разпоредбата на чл. 15, § 1, ал. 2 от Директивата.

Спазени са и изискванията за законоустановеност на процедурите и основанията за правомерно ограничаване на правото на свобода на жалбоподателя, гарантирано от чл. 6 от Хартата за основните права на ЕС и разпоредбата на чл. 5 § 1, б. „f“ от КЗПЧОС, с оглед обезпечаване на другия основен принцип при изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – върховенство на закона. Ограничаването на правото на свобода в рамките на предвидения срок в чл. 15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО, възприет и в националното право в нормата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ обслужва определената и позволена от закона цел. Задържането е необходимо, за да се обезпечи успешното извеждане на чужденеца за когото има обективни данни за опасност от укриване. Приложената в конкретния казус обезпечителна мярка е пропорционална и на конкуриращия се с правото на свобода интерес от упражняване на ефективен мигрантски контрол, с оглед установената опасност от укриване, която може да възпрепятства „процеса на извеждане“, по смисъла на чл. 15, § 1, б. „б“.

Обективните данни в конкретния казус сочат категорично, че жалбоподателят е чужденец, който няма издадени валидни документи за самоличност, за когото има данни обосноваващи предположение за укриване с цел съзнателно осуетяване изпълнението на принудителното му извеждане от страната и връщането му в държавата по произход. Така установените, при спазване на административно-производствените правила, релевантни факти обосновават прилагането спрямо жалбоподателя В. Д. на предвидената в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ мярка – настаняване в СДВНЧ, за да се обезпечи успешното фактическо извеждане от страната, в изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ.

По изложените съображения, съдът счете оспорената заповед за издадена от компетентен административен орган, в установената от закона форма, при спазване на административно-производствените правила, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел. Жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Своевременно заявената претенция от процесуалния представител на ответника при този изход на спора следва да бъде уважена, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК. В тежест на жалбоподателя следва да се възложи заплащането на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто /лева, съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ,.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д. (VANID DURAZANI), ЛНЧ 7000072934, гражданин на И., [дата на раждане], против Заповед Рег. № 5364з-231 от 22.01.2024 г., издадена от директора на Дирекция „Миграция“ -МВР, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ и чл. 13, във вр. чл. 8, ал. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак (*Приета с ПМС № 332 от 28.12.2007 г., обн. ДВ, бр. 3 от 11.08.2008 г. с последно изм. бр. 46 от 21.06.2022 г., в сила от 22.06.2022 г.*) и издадена Заповед № ЗДС-567 от 19.03.2014 г. на ВНД директор на СДВР за налагане на принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата на Република България“, на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ, е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“, считано от датата на фактическо настаняване до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация за изпълнение на наложената принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата на Република България“, но за не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА В. Д. (VANID DURAZANI), ЛНЧ 7000072934, гражданин на И., [дата на раждане] да заплати на Министерство на вътрешните работи сумата от 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: